

چگونگی برخورد علی(ع) با حاکمان / تلاش حضرت برای حفظ اسلام ناب محمدی

یک پژوهشگر تاریخ با اشاره به گرفتن بیعت اجباری از علی(ع) برای خلیفه اول تصریح کرد: به دلیل افشای واقعیتها از زبان حضرت زهرا (س) دستگاه خلافت به دنبال آن بود تا نقطه اتکایی با عنوان گرفتن بیعت از حضرت امیر (ع) داشته باشد.

یک پژوهشگر تاریخ با اشاره به گرفتن بیعت اجباری از علی(ع) برای خلیفه اول تصریح کرد: به دلیل افشای واقعیتها از زبان حضرت زهرا (س) دستگاه خلافت به دنبال آن بود تا نقطه اتکایی با عنوان گرفتن بیعت از حضرت امیر (ع) داشته باشد.

به گزارش خبرگزاری مهر، حجت الاسلام محمد هادی یوسفی غروی، استاد و پژوهشگر تاریخ اسلام دوشنبه 20 آذرماه در «#دومین همایش روش امیرالمؤمنین امام علی (ع) در برخورد با حاکمان» که در پژوهشکده باقرالعلوم(ع) برگزار شد، به بررسی برخورد و عملکرد حضرت علی(ع) در سال های پس از وفات پیامبر اسلام (ص) پرداخت و گفت: بیعت کردن امیرمؤمنان علی(ع) با ابوبکر ثابت است اما این بیعت به صورت اجبار و اکراه بوده و اختلاف در زمان بیعت کردن ایشان با خلیفه اول است.

وی ادامه داد: پیامبر اکرم(ص) پس از جنگ موته و شهادت زید بن حارث کلبی و جعفر بن ابی طالب، اسامه پسر زید بن حارث که جوانی 20 ساله بود را فرمانده لشکر اسلام قرار می دهند تا به نقاط نزدیک موته یورش برده و انتقام خون پدر خود را بگیرد.

این استاد حوزه علمیه قم افزود: پس از اینکه پیامبر(ص) اسامه بن زید را فرمانده لشکر قرار دادند با مخالفت بعضی اصحاب مواجه شدند؛ بنابراین پیامبر اکرم(ص) پیوستن به لشکر اسامه را وظیفه همه مردان مسلمان مدینه قرار دادند، اما با این وجود عده ای به بهانه بیماری پیامبر از پیوستن به این لشکر تخلف کردند.

وی تاکید کرد: لشکر اسامه در روزهای آخر حیات پیامبر(ص) به سوی رومیان و عرب های غساسنه حرکت کرد و دو هفته طول کشید تا به مقصد رسید و مجموعاً پس از 20 روز به مدینه رسیدند که با وفات رسول خدا(ص) و خلافت ابوبکر مواجه شدند.

حجت الاسلام یوسفی غروی اظهار داشت: هنگامی که لشکر اسامه به مدینه رسید، بریده بن حصیب اسلمی پرچمدار لشکر، پرچم را به سمت قبیله خود بنی اسلم می برد و با 80 نفر از افراد قبیله با شعار «#جز با علی بیعت نمی کنیم» به سمت مدینه حرکت کردند.

وی اضافه کرد: وقتی دستگاه خلافت متوجه حرکت افراد قبیله بنی اسلم و مخالفت اصحاب شد، مجبور به اخذ بیعت از امام علی(ع) شده و ایشان را دستگیر و به سمت مسجد کشیدند تا با بیعت اجباری و شعار «#بیعت کرد» جلوی شورش ها را بگیرند.

وی با اشاره به برخی از نقاط برخورد امام علی (ع) و خلیفه اول در مسائل مختلف تصریح کرد: امیرمؤمنان در ابتدا به هیچ وجه مایل به بیعت با خلیفه نبود و پس از پیشنهادها در این خصوص برای سومین و یا چهارمین بار و رد کردن ایشان، حادثه هجوم به منزل حضرت علی (ع) اتفاق افتاده و به زور بیعت گرفته می شود.

استاد و پژوهشگر تاریخ اسلام ادامه داد: پس از این قضیه بسیاری از منفعت طلبان به دنبال حصول منافع و اهداف مورد نظر خود با خلط مبحث از داستان بیعت اجباری حضرت علی (ع) با حاکم وقت به نفع خود سود بردند. بسیاری در طول تاریخ از این بیعت صوری و بردن جبری امام علی (ع) به نزد خلیفه تعبیر نادرستی داشته اند که باید با آگاهی از این موارد بتوانیم به چنین مسائلی پاسخ دهیم.

حجت الاسلام یوسفی غروی تصریح کرد: در آن زمان به دلیل افشای واقعیت ها از زبان حضرت زهرا (س) و نفرین های ایشان نسبت به خلیفه و اطرافیان وی دستگاه خلافت به دنبال آن بود تا به هر قیمتی شده، نقطه اتکایی هر چند صوری با عنوان "گرفتن بیعت از حضرت امیر (ع)" داشته باشد که در این انتقال جبری این اتفاق افتاد.

وی در ادامه با اشاره به برخوردهای امیرالمؤمنین علی (ع) با خلفای معاصر و پیش از دوران حکومت عدالت محور خود خاطرنشان کرد: امیرمؤمنان(ع) در تمامی تصمیمات و برخوردها مصلحت اسلام را در نظر داشته و اصل برای ایشان حفظ اسلام ناب محمدی بود.